

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **E. U. i in.**

skazanego z art. 231§ 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 stycznia 2018 r.

skargi prokuratora na wyrok Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 20 września 2017 r.,

w przedmiocie pozostawienia skargi bez rozpoznania

na podstawie art. art. 27 k.p.k. *a contrario* w zw. z art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 11.03.2016 r. (Dz.U. z 2016 r., poz. 437)

p o s t a n o w i ł:

I. Skargę prokuratora pozostawić bez rozpoznania;

II. kosztami postępowania skargowego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Przedmiotem skargi z art. 539a. § 1 k.p.k. mogą być tylko te wyroki sądów odwoławczych, które zostały wydane w układzie procesowym, gdy akt oskarżenia został wniesiony po dniu 30.06.2015 r. (postanowienia SN: z dnia 28.07.2016 r., IV KZ 39/16, OSNKW 2016, nr 10, poz. 70; z dnia 22.11.2016 r., IV KS 2/16, LEX nr 2152403; z dnia 20.12.2016 r., II KZ 45/16, LEX nr 2169480). Zasadnie wskazuje się w tych postanowieniach, że za takim ograniczeniem temporalnym przemawiają przepis art. 25 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 11.03.2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r., poz. 437- dalej jako nowela marcowa). Także treść art. 437 § 2 k.p.k., do którego to w stocie (pomija się obecnie kwestię art. 439 § 1 k.p.k.) odnosi się podstawa

zaskarżenia (§ 3), stanowi istotny argument do zaakceptowania wniosku, który wypływa z treści art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 noweli marcowej. Przepis art. 437 § 2 k.p.k. w zakresie ograniczenia możliwości orzekania kasatoryjnego dotyczy w zasadzie bowiem procesów wszczętych wniesieniem aktu oskarżenia po dniu 30.06.2015 r. (por. art. 437 § 2 k.p.k. w brzmieniu do dnia 30.06.2015 r. oraz art. 36 pkt 2 ustawy z dnia 27.09.2013 r. Dz.U. z 2013 r., poz. 1247 ze zm.), chyba że doszło w trybie kasacji lub wznowienia postępowania do uchylenia prawomocnego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. W tej ostatniej sytuacji bowiem art. 437 § 2 k.p.k. będzie stosowany w brzmieniu obowiązującym (por. art. 37 ustawy z dnia 27.09.2013 r.). Jednak to właśnie na podstawie art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 noweli marcowej tylko kasatoryjne wyroki sądów odwoławczych wydane w sprawach, gdzie akt oskarżenia wniesiono po dniu 30.06.2015 r. będą przedmiotem skutecznego – formalnie – zaskarżenia w trybie skargi z art. 539a. § 1 k.p.k. W konsekwencji, skarga wniesiona od wyroków sądu odwoławczego, ale nie o charakterze kasatoryjnym, gdzie akt oskarżenia wniesiono po dniu 30.06.2015 r., a wyrok wydano w układzie czasowym pozwalającym na wniesienie skargi (po 14.04.2016 r. lub w układzie wynikającym z art. 25 ust. 2 zd. drugie noweli marcowej) lub od wyroków kasatoryjnych wydanych w sprawach, w których akt oskarżenia wniesiono przed dniem 1.07.2015 r. nie będzie przysługiwała. **W niniejszej sprawie akt oskarżenia został wniesiony przed dniem 1 lipca 2015 r., a mianowicie w dniu 2 stycznia 2014 r. (k. 493) a wyrok Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 6 grudnia 2016 r. (II K .../14) jest pierwszym wyrokiem wydany po wniesieniu aktu oskarżenia, podobnie jak skarżony skargą wyrok sądu odwoławczego.** Skarga jest w tym stanie rzeczy niedopuszczalna.

Niedopuszczalność skargi w obu tych wskazanych powyżej sytuacjach powinna skutkować wydaniem postanowienia o pozostawieniu jej bez rozpoznania, ale na innych podstawach procesowych. Podkreślić bowiem trzeba, że skoro regulacje zawarte w rozdziale 55a mogą dotyczyć tylko tych spraw, w których akt oskarżenia wpłynął po dniu 30.06.2015 r. (art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 noweli marcowej) a sąd odwoławczy wydał wyrok kasatoryjny, to **złożenie skargi na wyrok sądu odwoławczego wydany w sprawie, gdzie akt oskarżenia**

wniesiony został przed dniem 1 lipca 2015 r. w ogóle nie pozwala na procedowanie w trybie przepisów rozdziału 55a KPK, albowiem przepisy te mogą być stosowane tylko do spraw, gdzie akt oskarżenia wniesiono po 30.06.2015 r. W takim układzie powinno poinformować się stronę o braku możliwości wniesienia skargi, a czynność taka nie podlega zaskarżeniu (postanowienie SN z dnia 28.07.2016 r., IV KZ 39/16, OSNKW 2016, nr 10, poz. 70). **Przyjęcie takiej skargi nie powinno, z kolei prowadzić do pozostawienia jej bez rozpoznania na podstawie art. 531 k.p.k. w zw. z art. 539f. k.p.k., skoro przepisy te mogą być stosowane tylko do spraw spełniających warunek wniesienia aktu oskarżenia po dniu 30.06.2015 r.** Podstawą prawną natomiast do pozostawienia tej skargi bez rozpoznania powinna być ogólna norma kompetencyjna z art. 27 k.p.k. a contrario w zw. z art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 noweli marcowej, albowiem ten rodzaj pisma nie mieści się w kompetencji funkcjonalnej Sądu Najwyższego z uwagi na warunek temporalny zawarty w art. 25 ust. 2 wskazanej ustawy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wszakże także co do tych skarg stosuje się przepisy rozdziału 55a, co jest prawną niekonsekwencją (por. np. postanowienia SN z dnia 22.11.2016 r. IV KS 2/16, LEX nr 2152403; z dnia 6.03.2017 r., V KS 2/17, LEX nr 2237292), albowiem stosuje się przepisy rozdziału 55a, chociaż przepisy tego rozdziału do takiego układu procesowego, gdzie wniesiono akty oskarżenia przed dniem 1 lipca 2015 r., stosowane być nie mogą, z uwagi na wyraźne uregulowanie w art. 25 ust. 2 noweli marcowej.

kc